

Ligeti Ernő

(Kolozsvár, 1891. február 19. – Budapest, 1945. január 11.)

Az elhagyott korridor

*A mult mögöttünk mély folyosó.
Üres, nincs rajta senki ember.
Szakadt fonállal perg az orsó.
Egyedül vagyok a szivemmel.*

*Hűdeg, merev mult korridorja,
hol van már elveszett családom,
nyomát a sulyos, sűrű porba
soha-soha meg nem találom.*

*Az ősök itt csak átzaladtak,
a rézkilincset meg se rázták,
papucsban mentek, mint tavasznap
a csöndesarcu, ősz apácák.*

*Az ősök? Vajjon kik azok?
Volt e szerelmük? Merre tüntek?
Szegény sorsokban igazok?
Vagy minden tettük csupa büntett?*

*Kis, plebejuszi életük
fel-fel csillogott-e néha?
Vagy könnyel volt sós ételük?
Közöttük élt-e már poéta?*

*Feküdtek-e le kényelemben?
Sokat támadtak-e hütükre?
Honnan fakadtam? Él-e bennem
Egy szép zsidó leány szeme-tükre?*

*Mások mögött hatalmas erdők
tütkos, nagy ős zenéi zugnak,
mint egy fekete, sűrű felbőrt,
ölelem magamhoz a multat.*

*Testvéreim a szakadásban,
találkozásunk meg nem érem.
A vándor induljon magában
megtagadottan is kevélyen.*

*Menjen. Mögötte néma tónak,
ezüstösen kék vize fénylik
s ha rajta nincs átmenni csónak,
gázoljon bele térdig.*

*Vagy menjen ki a hiús mezőre,
hogy ott a jövőt szerte szórja
s ne zokogjon, ha nincsen őse
s nevesse fel a korridorra.*

Egyenlőség, 1912. szeptember 10.

Legmélyebb, zsidó szeretettel

*Felnyitom most a szívemet,
ezt a lecsukott, szép szelencét;
igen, igen,
minden apának arca áldott,
minden anyának csókja szentség.*

*Rabbikra néző ábitattal
nézem most gyermekségemet
igen, igen,
egy kis fiú csendben elindult
s szülőihez megérkezett.*

*Szorongó karuk melegét
testem most remegve érzi
igen, igen,
az én kezem, apám keze,
a két kéz egymást becézi.*

*Imába mondták nevemet
szombatok enyhe délelőttjén,
igen, igen,
a színes ablak üvegen
be-be-táncolt derűs verőfény.*

*Rorátén voltunk zümmögő,
hajnali, frigyládás szobában
igen, igen,
s az asztal végén ült a pap
és bölcsesség volt mosolyában.*

*És minden vallás összefolyt
egy szívtől jövő szeretettel,
igen, igen,
a mult: erős, szent ima-szíjj.
Magadtól sohase ved el.*

*Száz részeg kórust küld felém
a mindig más, a tarka élet
igen, igen,
de bennem mégis legbelül
elfojtott sófárok zenélnek.*

Egyenlőség, 1915. február 25.